

Saarna Rauman Pyhän Ristin kirkossa 2.9.2007 (tulosaarna)

Saarnateksti: Miika 6: 6-8

Mitä minun pitäisi tuoda, kun astun Herran eteen, kumarrun korkeimman Jumalan edessä?

Toisinko hänelle uhreja, vuoden vanhoja vasikoita?

Miellyttävätkö Herraa tuhannet pässit ja virtanaan tulviva uhriöljy? Pitäisikö minun antaa esikoiseni rikkomuksestani, oma lapseni synninteostani?

Sinulle, ihminen, on ilmoitettu, mikä on hyvää. Vain tätä Herra sinulta odottaa: tee sitä mikä on oikein, osoita rakkautta ja hyvyttä ja vaella valvoen, Jumalaasi kuunnellen.

Tänä aamuna Raamatun tekstit ovat taas parhaimmillaan, sillä ikivanhat, muinaisessa paimentolais yhteiskunnassa syntyneet tekstit puhuttelevat vahvasti. Ne puhuttelevat yhä meitä, tuhansia vuosia myöhemmin eläviä, täällä Raumalla, auki revittyjen katujen, tietöiden, tori ja automarket-työmaiden keskellä.

Profeetta Miika johdattaa meidät nimittäin vanhalla tekstillään ottamaan kantaa siihen, mitä on olla kristitty vuonna 2007. Mitä Herra Jumala meiltä Rauman seurakunnan jäseniltä odottaa? Miikan kautta meille ei esitetä arvoitusta, tai kysymystä johon pitäisi itse löytää vastaus, eikä monimutkaista teologista pähkinää. Ei, vaan Miika antaa meille yksinkertaisille ihmisille selvän ja yksinkertaisen vastauksen: Tätä Herra sinulta odottaa: tee mikä on oikein, osoita rakkautta ja hyvyttä ja vaella Jumalaasi kuunnellen. Ole arjen diakoni!

Päivän evankeliumitekstissä Jeesus painottaa samaa asiaa: rakasta Herraa Jumalaasi ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Ole arjen diakoni! Sen jälkeen Jeesus vielä opettaa mitä tarkoittaa kun on toiselle lähimmäinen. Ole arjen diakoni kaikille! Näe kaikissa ihmisissä lähimmäinen.

Profeetta Miikan tekstissä puhutaan myös uhrimenojen suorittamisesta. Siis asiasta jota me nykypäivänä kutsumme jumalanpalvelukseksi tai arkisemmin kirkonmenoiksi. Meidänkin on hyvä hetkeksi pysähtyä miettimään jumalanpalvelusta, sillä jumalanpalveluksen todellinen luonne hämärtyy ja unohtuu helposti. Emme aina muista sitä asiaa, että me ihmiset emme palvele jumalanpalveluksessa Jumalaa, vaan toisinpäin: jumalanpalveluksessa hyvä Jumala palvelee meitä ihmisiä. Hän kurkottaa meitä kohti. Ja hyvin monin tavoin, kokonaisvaltaisesti: Jumala ensinnäkin puhuttelee meitä sanassaan ja toivottavasti myös sitä selittävässä saarnassa. Jumalanpalvelukseen kuuluva rippi synninpäästöineen lahjoittaa meille Jumalan todellisen anteeksiantamuksen. Ehtoollisrukous puolestaan toteuttaa Kristuksen sanat ja niin seurakunta voi ottaa vastaan hänen ruumiinsa ja verensä ja kohdata hänet niissä. Herran siunaus taasen välittää meille Jumalan armon ja rauhan. Saamme

jumalanpalveluksen aikana myös ilmaista ikävää, kaipausta, ahdistusta, syyllisyyttä, kiitollisuutta ja toivoa. Kuin suoraan psykiatrian oppikirjasta! Kuinka hyvää sielulle tekeekään kun saamme tilaisuuden työstää ja ilmaista näin voimakkaita ja tärkeitä tunteita! Jumalanpalveluksessa me siis saamme opetusta, rohkaisua, vahvistusta, lohdutusta, terapiaa. Se mitä me annamme Jumalalle on sen rinnalla niin vaatimatonta, ettei sitä tässä kannata sen enempää pohtia.

Kun siis muistamme jumalanpalveluksen todellisen luonteen, niin vältämme sen virheen että alamme pitää jumalanpalvelukseen osallistumista kovinkin hurskaana tekona, tekona jolla me palvelisimme Jumalaa, tekona jolla hänelle jotain antaisimme ja jonka vuoksi erityistä kiitosta Jumalalta tai toisilta ihmisiltä ansaitsisimme.

Millaista sitten on ihmisen suorittama jumalanpalvelus? Nyt tulee saarnan tärkein ajatus: meidän ihmisten suorittama jumalanpalvelus alkaa kanttorin soittaman loppusoiton jälkeen, se alkaa kirkon seinien ulkopuolella sunnuntaisin siinä kello 11.20:n aikoihin. Oikea, hurskas reaktio siihen kaikkeen palveluun, hoitamiseen ja terapiaan jota jumalanpalveluksessa rakastavalta taivaan Isältä saamme, on, profeetta Miikan sanoin: tee mikä on oikein, osoita rakkautta ja hyvyttä. Ole arjen diakoni. Tätä ei voi tehdä kirkon penkissä istumalla, vaan arkisessa elämässä, lähimmäisten keskellä ja lähimmäisille. Fiinisti, teologian kielellä sanoen: liturgia synnyttäköön diakoniaa. Mikäli jumalanpalvelus ei synnytä diakoniaa, voidaan jumalanpalvelukseen soveltaa samaa kritiikkiä, jota Raamatussa esitetään vääristynyttä jumalanpalvelusta vastaan: vaikkapa profeetta Amoksen sanoin: Minä vihaan teidän juhlianne, minä inhoan niitä, minä en voi sietää juhla kokouksianne, vie pois minun luotani virsiesi pauhu, mutta oikeus virratkoon kuin vesi ja vanhurskaus kuin ehtymätön puro. tai apostoli Jaakobin sanoin: Puhdasta, Jumalan silmissä tahratonta jumalanpalvelusta on huolehtia orvoista ja leskistä kun he ovat ahdingossa ja varjella itsensä niin ettei maailma saastuta. Ole arjen diakoni.

Miika siis kertoi meille, että oikea, ihmisen suorittama, jumalanpalvelus on lähimmäisenrakkautta. Ja evankeliumitekstissä Jeesus opettaa meitä näkemään jokaisessa ihmisessä lähimmäisen.

Kaikilla uskonnollisilla yhteisöillä, myös kristityillä, on taipumusta muodostua sisäänpäin kääntyneeksi, ulkopuolisilta suljetuksi porukaksi. Silloin lähimmäisen rakkaus jää pelkäksi pintaraapaisuksi. Jeesus antoi meille esimerkin Jumalan rakkaudesta joka ylittää kaikki rajat: uskontojen, seurakuntien, kulttuurien, kansallisvaltioiden rajat. Lähimmäisenrakkaus ei kohdistu vain omaan porukkaan, vaan myös ja nimenomaan niihin jotka ovat kaukana

omasta piiristämme. Näinhän on nimenomaan asianlaita Jeesuksen kertomuksessa laupiaasta samarialaisesta. Samarialaiset edustivat juutalaisille harhaoppisia luopioita, heidän juutalainen uskonsahan oli saanut hieman erimuodon ja sisällön kuin valtaväestön. Heitä pidettiin siksi jopa saastaisina. Ei sellaisilta ihmisiltä odotettu mitään hyvää, ei heitä kuulunut käyttää hurskaan ihmisen esikuvana. Näin Jeesus kuitenkin kuuntelijoidensa yllätykseksi teki ja antoi esimerkin miten kristityt ylittäkööt lähimmäisen rakkaudessaan rohkeasti korkeitakin raja-aitoja.

Pahuuden valta kasvaa maailmassa, yhä synkemmät pilvet peittävät maapallon ja sen asukkaat: ihmiset, eläimet, luomakunnan. Välillä tuntuu, että hukumme tuskaisiin kysymyksiin ja että hukkaamme kaiken toivon. Kristityn kunniatehtävä on olla tässä maailmassa suolana, valoa antavana lamppuna joka pannaan korkealle lampunjalkaan. Samoin kuin ehtoollisella murramme yhteistä leipää, samoin voimme murtaa omasta leivästämmme kaikkien kanssa, yli rajojen. Voimme rohkeasti kulkea yli rajojen, voimme tehdä sen rohkeasti Jumalan siunaukseen luottaen. Yksi ihminen ei voi muuttaa koko maailmaa mutta yksi ihminen voi muuttaa yhden lähimmäisensä koko maailman. Profeeta Miikan teksti antaa meille myös vinkin mistä, jumalanpalveluksen lisäksi, saamme voimaa olla arjen diakoneja. Miika sanoo: vaella Jumalaasi kuunnellen. Jumalan kuuntelu, hänen kuulemisensa, vaatii hiljaisuutta, rauhoittumista ja hiljentymistä. Sen voi tehdä jumalanpalveluksen lisäksi monessa muussa paikassa. Hiljenny, rauhoitu, rukoile, lepää, kuuntele Jumalaa tarpeeksi usein ja säännöllisesti. Ole tälläkin tavoin Jumalan hoidossa.

Hyvät ystävät, jo kohta, vajaan tunnin kuluttua pääset aloittamaan oman jumalanpalveluksesi. Jumala tukee sinua siinä ja antaa sinulle voimia olla omankaltaisesi, omien kykyjesi mukainen arjen diakoni, jumalanpalveluksen suorittaja.